

der, tror jeg, at 3 Maanedes vil være den mindste Tid, der kan gives, saafremt man ikke vil udsætte sig for, at den givne Tillabelse i mange Tilfælde vil blive illusorisk, og stiller derfor, et hertil sigtende Underændringsforslag Nr. 14.

Medundertegnede Mowier-Petersen har ovenfor ved § 6 fremført de Grunde, der gjøre mig det umuligt at tiltræde noget Ændringsforslag til § 39, hvis uforandrede Vedtagelse jeg indtrængende maa anbefale.

Ændringsforslaget Nr. 15 til § 41 faaar i Forbindelse med det næste Forslag om den søregne Statskontrol, hvis Oprettelse maa anses for at være nødvendig, men som formentligen meget vel kan faae Brug for Lovforslagets Fiskerifogder.

Som alt i Begyndelsen af denne Betænkning bemærket, maa Udvalget nemlig ubetinget give Kommissionen Ret i, at Tilstedeværelsen af en virksom og søgaaende Kontrol er den absolut nødvendige Betingelse for, at en Fiskerilovgivning som den foreslaaede kan faae nogen Betydning; og det maa erkjendes, at Nødvendigheden bliver større, saafremt vore Ændringsforslag med Hensyn til Malevaadsfiskeriet maatte blive vedtagne, ligesom ogsaa Retableringen af de laaede Bænde i Limfjorden vil forøge Fordringerne til Kontrollen der saa meget, at den bør forstærkes i det Mindste med den inddragne 2den Assistent. Den Barsomhed, hvormed Ministeriet har filllet Fordringerne til Statskassen, fortjener vel Naastjønne; men man kan dog ikke nære nogen Tvivl om, at Repræsentationen, naar den for Resten kan blive enig med Regjeringen om en hensigtsvarende Lovordning af Fiskeriforholdene i de danske Farvande, ikke vil væge sig ved at bevilge af Statskassen det faste aarlige Tilskud til Kontrollen, uden hvilket denne neppe vil kunne ordnes paa en saadan Maade, at Lovgivningen bliver virksom og gavnlig. Ved under Nr. 16 at stille Forslag til Optagelse i Lovforslagets Afsnit I af et 5te Kapitel har man dog — lebet af den formentligen heldige Erfarung fra Limfjordskontrollen — troet blandt Andet at kunne gjøre den Forandring i Kommissionens Forslag, at der i Stedet for 2 Fiskerinspektører, hver med en aarlig Gage af 3,000 Kr., foreslaas 3 Fiskerikontrolører hver med en aarlig Gage af 2,000 Kr. Man er derhos gaet ud fra den Forudsætning, at Fiskeriforholdene ved Bornholm ere af den Besskaffenhed, at en stadig Kontrol dermed ikke behøves.

Lovforslagets Afsnit II omhandler Ferskvandetsfiskeriet, og Udvalget skjønner ikke rettere, end at de der foreslaaede Bestemmelser, uden at forandre den bestaaende Retstilstand, paa en heldig Maade tydelig og fuldstændiggjør Lovreglerne. Naar Udvalget dog ogsaa til dette Afsnit

stiller nogle faa Ændringsforslag, skal man tillade sig at motivere disse.

§ 43 foreslaas under Nr. 17 Ordet „første“ i 1ste Linie udeladt, fordi der paa enkelte Steder i Landet, navnlig paa Syllands Besskyst, findes Indvande, hvor Vandet er mere eller mindre saltholdigt (brak), men hvor dog Forholdene med Hensyn til Fiskeriet have været, ere og fremdeles bør vedblive at være ganske de samme som ved de øvrige Indsøer.

Ordene „i Overensstemmelse med Lovgivningens Grundsaetninger“ i 1ste og 2den Linie forekomme Udvalget nærmest at være blot motiverende og bør derfor formentligen helst udgaa af Lovtexten. (Ændringsforslag 18.)

Grunden til Ændringsforslag 19 er den samme, som ved § 43 nævnt.

Det almindelige og berettigede Ønske om Udbredelse af de fortjenstlige Uddannelsingsanstalter, begrunder tilstrækkeligt Nr. 20. Skjøndt det maatte kan omstrives, hvorvidt Betegnelsen „Dræved“ ikke tillige omfatter Forellen, har man dog forment, at denne sidstnævnte Fiskeart, der tilvisse fortjener Fredning lige saa fuldt som Lax og Orred, helst bør nævnes udtrykkelig. (Ændringsforslag Nr. 21.)

Man har været i nogen Tvivl om Rigtigheden af at frede Gjedden, der dog formentligen bør belegnes som vor værste Røvfisk, og man er kommen til det Resultat, at 1 Maanedes Fredning maa anses tilstrækkelig for den. Efter hvad der især fra forfællig Side er forebragt Udvalget, har man maattet foretrække at sætte Fredningstiderne for Gjedden til Marts Maaned, for Abborren til Marts og April og for Brasen til Mai og Juni. (Ændringsforslag Nr. 22.)

§ 47 aabner Udgang til ogsaa at faae Fiskeriets Udvælgelse i betydeligere fælles Fiskevande ordnede gennem Regulativer, og man maa tilvisse ønske at se en saadan Udgang benyttet i stort Omfang. Men det er indlysende, at det Offentlige ikke for disse, i privat Eie værende, Bænde, kan træde ordnende til med den samme Frihed som paa Havet og i Fjorden. I Reglen vil Indenrigsministeren neppe kunne tage Initiativet, men maa afvente Begjæring om Sagens Uværfættelse fra en eller flere af de til Fiskeriet Berettigede. Efter vor for lignende Forhold gjældende Retsordning kunde det synes at ligge nærmest — saaledes som det ogsaa var foreslaaet i det af Regjeringen under Samlingen 1867--1868 i Landsstinget forelagte Lovforslag — at henvise til Landvæsenkommissionerne. Men ligesom det Udvalg, som da behandlede Sagen, i sin afgivne Betænkning stærkt fremhævede det Uhenigtsmæssige heri af Hensyn til Landvæsenkommissionernes mer end sandlynlige Mangel paa Sagkundskab, saaledes ses det af Fiskerikommissionens Motivering, Side 102, at dette samme Hensyn har afholdt den fra at henvise til Landvæsenkommissionerne